

บทที่ 1 ดูเหมือนต้นขาทองคำผู้นี้

จะไม่ชอบนางเท่าใดนัก

เส้นผ่านศูนย์กลางของก้อนทองคำอันเล็กที่ตนเพิ่งเอาเจียนออกมา
ตรงหน้า

นางนั่งอยู่เช่นนี้มานานพักใหญ่แล้ว!

บ่าวรับใช้ที่อยู่ในห้องต่างไม่กล้าหายใจแรง มีเพียง
กลิ่นซื่อที่สวมอารมณ์ผ้าแพรงดงาม เอ่ยถามชายหนุ่มใน
อารมณ์สีชาด้วยความกังวล

“ท่านหมอเวทดาไป ลูกสาวข้าเป็นอะไรหรือไม่”

“คุณหนูสามเอาเจียนทองคำก้อนนี้ออกมาก็นับว่าปลอดภัย
แล้ว เพียงแต่นางเพิ่งคิดสั้น อารมณ์แปรปรวนรุนแรงเกินไป
จำเป็นต้องพักผ่อนสภาพจิตใจสักระยะหนึ่ง”

เสียงของชายหนุ่มไฟเระยั้งนัก ดุจสายฝนแรกแห่ง
หุบเขาว่างเปล้า อีกทั้งยังมีกลิ่นชาเข้มข้นลอยอบอวลไปทั่ว

เส้นม่านชุกะพริบตาพริบ หลังจากได้ยินคำพูดนั้น
แวตนางจึงค่อยๆ กลับมาแจ่มชัดอีกครั้ง ก่อนจะเหลือบมอง
ไปทางต้นเสียง ใบหน้าหล่อเหลาคมคายพลันปรากฏขึ้นใน
สายตา

ชายหนุ่มผิวพรรณขาวผ่องดุจหยก รูปร่างงดงามไร้ที่ติ
ผมดำขลับตัดกับอารมณ์สีขาวราวหิมะ ดวงตาใสราวผลึกแก้ว
ส่องประกายดุจดวงดาว ร่างกายสูงสง่า แผ่กลิ่นอายเย็นเยียบ
ดุจหิมะแห่งเทือกเขาเทียนชาน งดงามจนผู้คนไม่กล้าแม้แต่จะ
ล่วงเกิน

เส้นม่านชุกะพริบตาอีกครั้ง เมื่อความทรงจำจำนวนมาก
หลังไหลเข้ามาในหัว นางจึงแน่ใจอย่างยิ่งว่าตนได้ทะลุมิติ
เข้ามาอยู่ในนิยายดราม่าที่มีชื่อว่า ‘ฮองเฮาแห่งตำหนักเย็น’
มิหนำซ้ำยังทะลุมิติมาเป็นนางเอกของเรื่อง!

ชายหนุ่มผู้มีรูปลักษณ์ราวกับเซียนที่ยืนอยู่ตรงหน้านี้คือ
ไป๋ชิวจิ้น เป็นหนึ่งในสิบบุรุษรูปงามในเรื่อง และเป็นผู้ที่

ภายหลังจะเข้าสู่ด้านมืด กลายเป็นบุคคลที่พระเอกอย่าง
องค์ชายเจ็ดต้องระแวงระวังอย่างยิ่ง

แต่ยามที่จวนแม่ทัพถูกใส่ร้ายจนเกือบถูกล้างตระกูล
ก็เป็นเขาที่เองที่ยื่นมือเข้าช่วยเหลือ

บุรุษผู้นี้คือต้นขาทองคำของเรื่องอย่างแท้จริง มีหน้าซ้ำ
ยังเป็นรองพระเอกเพียงผู้เดียว!

ไปชีวจินสัมผัสได้ว่าสายตาของคุณหนูสามจ้องเขา
โจ่งแจ้งเกินไป จึงขมวดคิ้วเล็กน้อย พลางซ่อนแววรังเกียจใน
ดวงตาไว้อย่างมิดชิด

เขาลุกขึ้นอย่างแนบเนียน ก่อนจะเอ่ยกับหลินซื่อ
“ฮุหยินเส้น ในเมื่อคุณหนูสามปลอดภัยแล้ว ข้าขอตัวก่อน”

นี่คือห้องหอของกุลสตรี แม้จะมาในฐานะแพทย์
แต่ไปชีวจินก็ไม่คิดอยู่ต่อให้นานเกินจำเป็น

หากไม่ใช่เพราะแม่ทัพเส้นเคยมีบุญคุณต่อเขา เขาไม่มี
วันยื่นมือช่วยสตรีโง่เขลาเช่นนี้!

เพียงเพราะอยากแต่งงานกับองค์ชายเจ็ด ถึงกับคิดสั้น
ไม่สนใจความรักใคร่ของบิดามารดา หากไม่เรียกว่าโง่เขลาแล้ว
จะเรียกว่าอะไร!

ในแวตตาเป็นชาของไป๋ชิวจินแฝงไว้ด้วยความรังเกียจ
อย่างลึกซึ้ง

หลินซือรีบพยักหน้า ก่อนจะเดินไปส่งไป๋ชิวจินด้วย
ตนเอง

เส้นม่านชุมมองแผ่นหลังของเขาด้วยความรู้สึกซับซ้อน

ดูเหมือนต้นขาทองคำผู้นี้...จะไม่ชอบนางเอาเสียเลย

เมื่อทุกคนออกไปแล้ว บ่าวรับใช้สองคนจึงกล้าเข้ามา
ใกล้ หนึ่งในนั้นคือสาวใช้ในชุดสีน้ำเงิน ยามเดินผ่านก้อนทองคำ
เล็กบนพื้น นางกลับเหยียบมันอย่างแรงโดยไม่ลังเล นางเหยียบ
ก้อนทองคำเล็กนั้นอย่างแรงจนแบนราบไปกับพื้น ทั้งยังบดซ้ำ
อีกสองสามครั้งด้วยความโมโห ก่อนจะสบถอย่างเคียดแค้น
“ทองคำบัดซบ เกือบทำให้คุณหนูของพวกเราต้องสิ้นชีวิตแล้ว!”

สาวใช้อีกคนในชุดสีชมพูเดินไปที่ข้างเตียง ก่อนจะเริ่มร้องไห้สะอื้นเสียงเบาๆ

“คุณหนูของป่าว เหตุใดท่านถึงได้คิดสั้นเช่นนี้ ท่านก็แค่อยากแต่งงานกับองค์ชายเจ็ดไม่ใช่หรือเจ้าคะ จะคิดสั้นอย่างไรก็ยังพอทำได้ เหตุใดถึงเลือกวิธีที่มีโอกาสสำเร็จเช่นการกลืนทองเล่า โชคดีที่มีท่านหมอมเหวดาไปอยู่ ไม่เช่นนั้นปาวก็คงไม่ยอมมีชีวิตอยู่ต่อแล้วเช่นกัน เพียงแต่ว่าปาวอยากจน กลืนทองไม่ไหวได้แต่กลืนเหรียญทองแดงแทนเท่านั้น ฮือๆ ...”

เสียงร้องไห้ของสาวใช้ทำให้ขมับของเส้นม่านชูเต้นตุบๆ ไม่หยุด

นางจำได้ว่าในนิยาย สาวใช้ชุดสีน้ำเงินผู้นั้นชื่อเจ้าหลัน ปกติเป็นคนพูดน้อย แต่กลับมีพลังกำลังประหลาด สามารถยกวัวได้ด้วยมือเปล่า ส่วนสาวใช้ที่ร้องไห้ไม่หยุดในชุดสีชมพูชื่อบ้านเซีย เป็นคนมีฝีมือ เชี่ยวชาญทั้งการแต่งหน้าและงานเย็บปักถักร้อย ขอสเสียเพียงอย่างเดียวคือแค่มีเรื่องนิดหน่อยก็หลังน้ำตาราวกับไข่มุก

แต่สาวใช้ทั้งสองคนล้วนเป็นคนดี และภักดีต่อนางเอก
อย่างยิ่ง

เส็นมานชูยกมือขึ้นคลึงขมับพลางเอ่ยถาม “บ้านเซีย
เจ้าจะบอกว่าข้า... คิดสั้นกลืนทองนั้นเพียงเพราะอยากแต่งงาน
กับองค์ชายเจ็ดอย่างนั้นหรือ”

“ใช่เจ้าค่ะ” บ้านเซียพยักหน้าแรงๆ น้ำในดวงตาร่วงหล่น
ลงมาไม่ขาดสาย นางมองคุณหนูของตนด้วยความกังวล
“คุณหนูเป็นอะไรไปหรือเจ้าคะ หรือว่าความจำเสื่อม? เช่นนั้น
ท่านยังจำบ่าวกับเจ้อหลันได้หรือไม่ ท่าน...”

“หยุด!” เส็นมานชูขมวดคิ้ว “หากยังร้องไห้อีกข้าจะให้
เจ้อหลันอุ้มเจ้าโยนออกไป!”

เจ้อหลันที่ยืนอยู่ด้านข้างรีบถกแขนเสื้อขึ้นทันที

บ้านเซียตกตะลึงอย่างยิ่ง

โลกทั้งใบพลันเงียบสงัดลง

เส็นมานชูยกมือขึ้นคลึงขมับอีกครั้ง

ดูเหมือนพล็อตเรื่องจะไม่เหมือนที่นางเคยอ่านมาเลย
สักนิด!

บทที่ 2 พระเอกเลว นางเอกโง่ นักเขียนก็ชู้

องค์ชายเจ็ดซึ่งเป็นพระเอกในนิยายแอบนัดพบกับชูจิน ซึ่งเป็นญาติผู้น้องของนางเอก เมื่อนางเอกเห็นเข้าก็พลาดท่า พลัดตกน้ำ องค์ชายเจ็ดจึงกระโดดลงไปช่วยจนเสื้อผ้าทั้งสอง เปียกชุ่ม

แต่องค์ชายเจ็ดกล่าวว่าหากเรื่องนี้แพร่พรายออกไปจะทำลายชื่อเสียงของนางเอก จึงถือโอกาสอ้างว่าชูจินเป็นคนช่วยนางขึ้นมา

นางเอกนึกถึงภาพที่เห็นก่อนหน้านี้ในใจก็เจ็บปวดราวกับถูกมีดกรีด ทว่าองค์ชายเจ็ดพูดเพียงไม่กี่คำ นางก็ให้อภัยเขา อีกทั้งยังคิดว่าตนเข้าใจชูจินผิดไปเอง

จากนั้นชูจินที่ช่วยนางเอกไว้ก็กลายเป็นที่รักของจวนแม่ทัพในทันที ส่วนนางเอกก็ยังคงตั้งใจแน่วแน่ว่าจะแต่งงานกับองค์ชายเจ็ด

แม้ฮ้องเต๋หย่งอันจะเห็นชอบการหมั้นหมายครั้งนี้
และเตรียมจะพระราชทานสมรสอยู่แล้ว แต่สองสามีภรรยาจน
แม่ทัพเส้นกลับไม่เห็นด้วยเลยแม้แต่หน่อย

ดังนั้นนางเอกจึงตัดสินใจใช้การฆ่าตัวตายมาบีบบังคับ
บิดามารดาให้ยอมรับการแต่งงานครั้งนี้

ตอนที่อ่านถึงตรงนี้ เส้นม่านซูดที่จะบ่นในใจไม่ได้

ตอนตกน้ำคงจะน้ำเข้าหัว¹ มากไปแน่ๆ

โง่ถึงเพียงนี้ แม่ทัพเส้นกับภรรยาไม่จับนางโยนกลับไป
หลอมใหม่ก็นับว่าเป็นบิดามารดาที่ประเสริฐยิ่งแล้ว

เมื่อได้สติกลับมา เส้นม่านซูก็ก้มมองก้อนทองคำที่ถูก
เจ้าหลันเหยียบจนแบนราบไปกับพื้น ก่อนจะขมวดคิ้วแน่น

นางจำได้ดีว่าในต้นฉบับเดิม นางเอกใช้ผ้าแพรขาว
ผูกคอตาย ไม่ใช่กลืนทอง!

¹ น้ำเข้าหัว หมายถึง โง่เขลา

อย่างที่เจ้าหลั่นกล่าว หากตั้งใจจะข่มขู่ใคร ใครกันจะ
เลือกวิธีที่มีโอกาสสำเร็จสูงและช่วยชีวิตได้ยากเช่นนี้

หากไม่ใช่เพราะหมอมเหวดาไปชิงจิ้นยี่นมือเข้ามาช่วยไว้
ตอนนี้นางคงตายไปแล้วกระมัง

ยิ่งคิดก็ยิ่งรู้สึกประหลาดใจ เพราะในต้นฉบับเดิมไม่เคย
มีเหตุการณ์นี้

เมื่อนึกถึงใบหน้าหล่อเหลาเกินมนุษย์ของไปชิงจิ้น
เส้นม่านซูกี้เฝ้าปาก

หากการช่วยชีวิตนางในครั้งนี้ เท่ากับเป็นการชดใช้
บุญคุณที่ไปชิงจิ้นเคยติดค้างแม่ทัพเส้น แล้วภายหลังหากจวน
แม่ทัพเกิดเรื่องขึ้น เขายังจะยื่นมือเข้ามาช่วยเหลืออีกหรือไม่

เมื่อนึกถึงสายตารังเกียจในแววตาของอีกฝ่าย เส้นม่านซูกี้
ก็รู้สึกห่อเหี่ยวลงเล็กน้อย

ต้องทำอะไรถึงจะไม่ทำให้ต้นขาทองคำผู้นี้รังเกียจซ้ำ
กันนะ

ขณะนั้นเอง หลินซือกี้กลับเข้ามาในห้องอีกครั้ง

นางเซ็ดน้ำตาพลาบปลอบโยนบุตรสาว “มานชู เจ้าห้าม
ทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้อีกเด็ดขาด รอให้พ่อเจ้ากลับมา แม่จะพูด
ให้เขายอมรับการแต่งงานครั้งนี้เอง”

แม้องค์ชายเจ็ดจะดูทะเยอทะยาน ใจคอซับซ้อนราวกับ
รังผึ้ง แต่ขอเพียงบุตรสาวของนางยังมีชีวิตอยู่กับพ่อ เพราะนั่น
สำคัญกว่าสิ่งใดทั้งสิ้น อย่างมากก็ให้ท่านแม่ทัพคอยดูแลและ
ประคับประคองให้มากขึ้นในภายหลัง

ใจของบิดามารดาทั่วหล้าล้วนเป็นเช่นนี้

ทว่าเมื่อเสียนมานชูได้ยินคำพูดของมารดา ก็สะดุ้งจน
เกือบจะเด็นตัวลุกจากเตียง

นางรีบเอ่ยด้วยความร้อนรน “ท่านแม่ ไม่ได้เด็ดขาด!
ห้ามยอมรับการแต่งงานนี้นะเจ้าคะ!”

หลินซื่อมองบุตรสาวอย่างตกใจ ก่อนจะยื่นมือไปแตะ
หน้าผากของนาง

ตัวก็ไม่ร้อนนี่นา

นางรีบกล่าวอย่างตื่นตระหนก “มานชู เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง อย่าทำให้แม่ตกใจเช่นนี้สิ”

ก่อนหน้านี้ยังอยากแต่งงานกับองค์ชายเจ็ดจะเป็นจะตายอยู่แท้ๆ ตอนนี้กลับบอกไม่ให้ยอมรับงานแต่งงานนี้แล้วเสียอย่างนั้น...

เส้นม่านชูเม้มปาก ก่อนจะคว้ามือของหลินชือมาจับไว้แน่น แล้วเอ่ยอย่างจริงจัง “ท่านแม่ หลังจากที่ลูกเดินผ่านประตูผีมาแล้ว ลูกก็เข้าใจเสียที สิ่งที่ท่านกับท่านพ่อพูดมาล้นลูกต้อง องค์ชายเจ็ดไม่เหมาะกับลูกเลย ดังนั้นการแต่งงานครั้งนี้...ขอจบลงแค่นี้เถิดเจ้าค่ะ”

เมื่อได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของหลินชือก็สั่นไหวด้วยความตื่นตัน “มานชู เจ้าคิดเช่นนั้นจริงหรือ”

สีหน้าของเส้นม่านชูเคร่งขรึมอย่างยิ่ง นางพยักหน้าช้าๆ อย่างหนักแน่น

แน่นอนว่านางคิดเช่นนั้น เพราะนางรู้ว่าองค์ชายเจ็ดคือพระเอกของนิยายดราม่าเรื่องนี้ ผู้ซึ่งทรमानางเอกจน

บ้านแตกสาแหรกขาด และสุดท้ายยังปล่อยให้นางเอกตายอย่าง
น่าเวทนาในตำหนักเย็น

ยิ่งไปกว่านั้น นางเอกในนิยายยังหลงรักเขาจนวินาที
สุดท้ายของชีวิต

ส่วนพระเอก...กลับเฟื่องตระหนักถึง 'รักแท้' ของตนใน
วันที่นางเอกสิ้นใจ

รักแท้อะไรกัน! นิยายเรื่องนี้พระเอกเลว นางเอกโง่
นักเขียนก็ซวยซัดๆ!

ในเมื่อบัดนี้นางกลายเป็นเส้นมานชู นางยอมไม่เดิน
ซ้ารอยความโง่เขลาของนางเอกเดิมเด็ดขาด

ข้อแรกคือ ต้องพาครอบครัวจวนแม่ทัพหนีให้ไกลจาก
องค์ชายเจ็ดใจให้มากที่สุด ไกล! ไกล! ต้องไกลที่สุด!

หลินซือได้ยินแล้วทั้งโล่งใจและสะท้อนใจ

คนทั้งจวนแม่ทัพเมื่อได้ข่าวว่าเส้นมานชูปลอดภัยดี
ต่างก็ถอนหายใจโล่งอก แล้วพากันมาเยี่ยมนางไม่ขาดสาย

ทว่าชุนซึ่งเอนกายพิงอยู่บนตั่งนุ่มในห้องหอกลับหรีด

เหตุใดเส้นม่านชุนถึงยังไม่ตาย

บทที่ 3 เลวแล้วยังสร้างภาพ

ชุนฉินหนึ่งกระสับกระส่ายไม่เป็นสุข สุดท้ายก็ตัดสินใจไปเยี่ยม
เสิ่นม่านชู

ภายในจวนแม่ทัพ นางกับเสิ่นม่านชูมีความสัมพันธ์
แน่นแฟ้นกันมาโดยตลอด อีกทั้งก่อนหน้านี้ก็เป็นนางที่ ‘ช่วยชีวิต’
เสิ่นม่านชูไว้ ดังนั้นการมาเยี่ยมในเวลานี้จึงดูสมเหตุสมผล
อย่างยิ่ง

ยิ่งไปกว่านั้น ช่วงสองสามวันที่ผ่านมา ผู้ที่มาเยี่ยม
เสิ่นม่านชูก็มีไม่น้อย

เมื่อบ้านเซี่ยเข้ามารายงานว่าชุนฉินมาขอพบ เสิ่นม่านชู
ก็นิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวว่า “ให้นางเข้ามา”

เสิ่นม่านชูรู้ดีว่าชุนฉินเป็นหนึ่งในตัวละครสำคัญของนิยาย
เรื่องนี้

ชูฉินเป็นญาติห่างๆ ของจวนแม่ทัพ ด้วยครอบครัวของนางประสบเหตุไม่คาดฝัน ฮุยอินผู้เฒ่าเส้นจึงรับนางมาอุปการะไว้ด้วยความเมตตา

ภายในจวนแม่ทัพ การกินอยู่ของชูฉินแทบไม่แตกต่างจากคุณหนูคนอื่น ๆ ของจวนเลย

ทว่าสตรีผู้นี้กลับเป็น ‘แสงจันทร์ขาว’ ในดวงใจขององค์ชายเจ็ด

เส้นม่านชูจำได้ว่า ในนิยายบรรยายไว้ว่า องค์ชายเจ็ดรู้สึกว่าคุณฉินมีชะตากรรมคล้ายคลึงกับตน ความรู้สึกร่วมทุกข์-ร่วมสุขทำให้เขาหวนไหวต่อสตรีผู้แข็งแกร่งและเฉลียวฉลาดนางนี้

เส้นม่านชูหัวเราะเยาะในใจ

ต่อให้องค์ชายเจ็ดจะหลงใหลชูฉินเพียงใด ทำยที่สุด เขาก็ยังแต่งงานกับนางเอกอยู่ดี

ยิ่งไปกว่านั้น เขายังโยนความผิดที่ตนไม่อาจอยู่กับ ‘รักแท้’ ไปให้นางเอกเสียทั้งหมด

ในเมื่อไม่รักแล้วจะแต่งงานไปทำไม พุดไปพุดมา
ท้ายที่สุดก็ไม่ใช่เพื่อสนองความทะเยอทะยานของตัวเองหรือ
หรือ

ช่างเป็นตัวอย่างชัดเจนของคนเลวที่ยังพยายาม
สร้างภาพว่าตนดีงามจริงๆ

ถึงกับให้คนเช่นนี้มาเป็นพระเอก เล่นมานานซุกก็ไม่เข้าใจ
จริงๆ ว่านักเขียนคิดอะไรอยู่

ชูฉินก้าวเข้ามาในห้อง ก็เห็นสาวงามผู้สูงศักดิ์เอนกาย
พิงอยู่ตรงนั้น สีหน้าดูเกียจคร้าน ทว่าสายตากลับคมกริบ
ราวกับกำลังมองสิ่งที่น่ารังเกียจอย่างยิ่ง

ความสงสัยในใจชูฉินยิ่งทวีมากขึ้น แต่บนใบหน้ายังคง
ประดับด้วยรอยยิ้มสนิทสนม

นางเอ่ยอย่างเป็นห่วง “พี่หญิงสาม ได้ยินว่าท่านเกิด
เรื่องขึ้น ขาดตกใจแทบแย่ โชคดีที่ท่านไม่เป็นอะไร”

“ตกใจมากแค่ไหนหรือ” เมื่อเห็นสีหน้าจอมปลอมของ
อีกฝ่าย เล่นมานานซุกก็หัวเราะเยาะ

ชูฉินชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะผินหัวเราะแห้งกล่าว
“พีหึงสามช่างหยอกล้อเก่งเสียจริง”

“การหยอกล้อเก่งไม่ดีหรือ อย่างน้อยก็ช่วยให้หน้าเด็ก
ลงตั้งสิบปี”

ชูฉินยิ่งรู้สึกว้าวุ่นมากขึ้นในวันนี้ผิดแผกไปจากเดิม
ความกระวนกระวายในใจก็ยิ่งเพิ่มขึ้น นางเปลอกำผ้าเช็ดหน้า
แน่นโดยไม่รู้ตัว

เมื่อก่อนตอนเคยมาที่นี่ นางจำได้ว่าม้านั่งตัวนี้ไม่ค่อย
มีคนนั่ง จึงหาเรื่องพูดขึ้นมา “พีหึงสาม ข้าจำได้ว่าครั้งก่อน
ที่มา ม้านั่งตัวนี้ยังโยกอยู่เลย ท่านเปลี่ยนใหม่แล้วหรือ”

“ไม่ได้เปลี่ยน แค่เอาของมาหนุนไว้ด้านล่างเท่านั้น”
เสียนม่านชูกล่าวเสียงเรียบ

ชูฉินก้มลงมองตามสัญญาตาฉวน และเมื่อเห็นว่าที่ได้ขำ
ม้านั่งมีทองคำวางอยู่ ก็ถึงกับนิ่งค้างไปในทันที

เส้นม่านซุกกล่าวอย่างเอื่อยเฉื่อย “น้องสาวพุดถูก ทองคำนี้ใช้งานได้ดีจริง ๆ ไม่เพียงใช้ฆ่าตัวตายได้ แต่ยังเอามาหนุนม้านั่งได้อีกด้วย”

มือของซุจินสั่นระริก รอยยิ้มบนใบหน้าแข็งค้างจนแทบรักษาไว้ไม่อยู่

ในที่สุดเส้นม่านซุกก็เข้าใจแล้วว่า การเปลี่ยนจากผ้าแพรขาวมาเป็นการกลืนทองนั้น น่าจะเกี่ยวข้องกับซุจินผู้นี้

นางเคยถามบ้านเดียวกับเจ้าหลัน ทั้งสองคนบอกว่านางเตรียมผ้าแพรขาวไว้เรียบร้อยแล้ว แต่ภายหลังก็เปลี่ยนใจโดยที่ทั้งคู่ก็ไม่รู้สาเหตุ

และในช่วงเวลานั้น คนเดียวที่นางได้พบตามลำพังก็คือ คุณหนูซุจิน

เส้นม่านซุกหรือตามองดูสีหน้าของซุจินที่ค่อย ๆ ซีดเผือดจึงแน่ใจ

ซุจินตั้งใจจะฆ่านาง

เช่นนั้นคำถามก็คือ เหตุใดซุจินถึงต้องทำเช่นนี้

หรือว่าในต้นฉบับ นักเขียนชู้ๆ คนนั้นจะซ่อนปมสำคัญ
อะไรเอาไว้อีก

เส้นม่านชู้ยกมือขึ้นคลึงขมับ สีหน้าดูอ่อนล้า “หาก
น้องสาวไม่มีธุระอื่นก็กลับไปพักผ่อนซะหน่อยแล้ว”

“เช่นนั้นเชิญพี่หญิงสามพักผ่อนให้เต็มที่” ชูฉินผินยิ้ม
ก่อนจะรีบจากไป

เส้นม่านชู้หรือที่ตามองตามแผ่นหลังของชูฉินที่เดินจากไป

ในเมื่อ ‘แสงจันทร์ขาว’ ผู้นี้ก็ไม่ธรรมดา เช่นนั้นก็รีบผลัก
นางไปให้องค์ชายเจ็ดให้เร็วที่สุดเสียดีกว่า

เช่นนี้คนที่รักกันก็จะได้สมหวังเสียที

ส่วนตัวนางเอง...ยังมีเรื่องสำคัญยิ่งกว่าต้องจัดการ

บทที่ 4 แพ้คนหน้าตาดี

นั่นก็คือจะอย่างไรให้คะแนนความประทับใจที่ไปสวีจิ้นมี
ต่อนางสูงขึ้น

อย่ามองว่าไปสวีจิ้นยังอายุน้อย เพราะตอนนี้เขาเป็นถึง
หมอเทวดาที่เลื่องชื่อไปทั่วหล้าแล้ว แม้แต่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันยัง
ทรงให้เกียรติเขาถึงสามส่วน

มีคำเล่าลือว่า ไปสวีจิ้นคือศิษย์เพียงหนึ่งเดียวของหมอ
เทวดาเฒ่าไป ผู้ที่เขาตั้งใจจะช่วยชีวิต ต่อให้เป็นยมราชก็ไม่กล้า
รับตัวไป

ทว่าดังเช่นอุปนิสัยประหลาดของหมอเทวดาเฒ่าไป
ไปสวีจิ้นเองก็ไม่ใช้คนที่จะรักษาผู้ใดง่าย ๆ

จะรักษาหรือไม่ ต้องดูอารมณ์ของเขาเป็นหลัก

นี่จึงเป็นเหตุผลว่า เหตุใดในนิยายทุกฝ่ายอำนาจต่างพยายามดึงตัวเขาไว้ข้างกายตลอดเวลา แต่กลับไม่มีใครทำสำเร็จ

ใครบ้างจะไม่อยากให้หมอสารพัดประโยชน์เช่นนี้อยู่ภายใต้บัญชาตน

ถึงตอนนั้น ยังจะกลัวการถูกใส่ร้ายอะไรอีก ต่อให้เป็นยาพิษก็ยังกล้ากินเหมือนลูกอม

โดยเฉพาะเหล่าองค์ชายที่หมายตาตำแหน่งรัชทายาท แม้กระทั่งองค์ชายเจ็ดผู้เป็นพระเอกเองก็เคยพยายามเข้าไปชิงจี้หลายครั้ง

ทว่าไปชิงจี้ไม่ใช่บุคคลที่ใครจะเข้าถึงได้ง่ายๆ

หลังจากได้รับป้ายทองพระราชทานจากฮ่องเต้หย่งอัน ก็ยังไม่มีใครกล้าบีบบังคับให้เขารักษาอีกต่อไป แม้แต่ฮ่องเต้หย่งอันเองก็เช่นกัน

สิ่งนี้ยิ่งทำให้ไปชิงจี้กลายเป็นตำนาน

ครั้งนี้ที่ไปชีวิตจีนยื่นมือช่วยเส้นมานชู ว่ากันว่าเป็นเพราะเขาติดค้างบุญคุณแม่ทัพเส้นอยู่หนึ่งครั้ง

เมื่อรู้เนื้อเรื่องในภายหน้าว่าจวนแม่ทัพจะต้องประสบเคราะห์ร้ายอีกครั้ง บิดาเส้นเงินทองจะได้รับบาดเจ็บสาหัส เส้นมานชูที่ใช้บุญคุณครั้งนั้นไปแล้ว จึงรู้สึกไม่สบายใจอยู่ลึกๆ และคิดหาหนทางชดเชย

ยิ่งไปกว่านั้น ตอนที่นางเฟิ่งฟั่นขึ้นมา เส้นมานชูยังเห็นแววรังเกียจในสายตาของไป่ชีวิตจีนอย่างชัดเจน

“จะอย่างไรถึงจะเข้าใกล้ไป่ชีวิตจีนให้มากขึ้นกันนะ”

เส้นมานชูทำคางเอ่ยกับเจ้าหลันที่อยู่ข้างกาย “เจ้าหลัน เจ้าไปสืบดูหน่อย ว่าตอนนี้หมอเทวดาไปพักอยู่ที่ใด”

นางรู้เพียงว่าเขาเดินทางมาถึงเมืองหลวงแล้ว แต่กลับไม่มีใครรู้ว่าเขาพำนักอยู่ที่ใด

เจ้าหลันพยักหน้า ก่อนจะเปิดประตูออกไปทันที

บ้านเข็ยรินชาให้เส้นมานชู ก่อนจะเอ่ยถามด้วยความ
อยากรู้ “คุณหนู ท่านสนใจหมอเทวดาไปหรือเจ้าคะ พุดตามตรง
ป่าวรู้สึกว่่าหมอเทวดาไปหล่อกว่่าองค์ชายเจ็ดเสี้ยอีกนะเจ้าคะ”

มุมปากของเส้นมานชูกระตุกเล็กน้อย

นางกำลังจะเอ่ยอะไรบางอย่าง แต่จู่ๆ ก็ทวนนึกถึง
ไปชีวจิ้นที่พบตอนนั้น

บุรุษรูปงามราวเทพเข็ยน สมกับเป็นหนึ่งในสิบบุรุษ
รูปงามในเรื่อง และยังเป็นอันดับหนึ่งเสียด้วย

ว่่ากันตามตรง แม้ผู้เข็ยนนิยายเรื่องนี้จะมีค่านิยม
บิดเบี้ยวไปไกลถึงอีกฟากของมหาสมุทร แต่ในเรื่องรสนิยม
ด้านหน้าตา กลับถือเป็นสายส่องหน้าด้วย

ไปชีวจิ้นคู่ควรกับตำแหน่งบุรุษรูปงามอันดับหนึ่งจริง ๆ

ไม่รู้ว่าบุรุษงดงามเช่นนี้จะตกเป็นของสตรีคนใด...เอ่อ
ไม่สิ จะได้ลงเอยกับสตรีใดในท้ายที่สุด

ความคิดของเส้นมานชูลอยไปไกล จนลืมตำหนิบ้านเข็ย
ไปชั่วขณะ

ทางด้านองค์ชายเจ็ดจวินมัวหานรอข่าวจากจวนแม่ทัพ
อยู่นาน กลับไม่มีความเคลื่อนไหวใดส่งมาเลยแม้แต่บ่อย

ปกติแล้ว หากเส้นม่านชูสร้างเรื่องวุ่นวายถึงเพียงนี้
แม่ทัพเส้นผู้รักษุตรสาวยิ่งชีวิตย่อมต้านไม่ไหว สุดท้ายก็ต้อง
ยอมรับการแต่งงานครั้งนี้

เพียงแค่ว่าจวนแม่ทัพส่งข่าวออกมาเล็กน้อย เขาก็สามารถ
เข้าเฝ้าขอให้เสด็จพ่อพระราชทานสมรสได้แล้ว

แต่เหตุใดผ่านไปหลายวันแล้วกลับไม่มีข่าวใดเลย

จวินมัวหานพลันนึกขึ้นได้ว่า สองวันก่อนแม่ทัพเส้น
ติดตามเสด็จพ่อไปทางใต้ เพิ่งจะกลับมาในวันนี้

เช่นนั้นวันนี้ก็น่าจะได้คำตอบแล้วกระมัง

ดวงตาคัลล้ายอัญมณีของจวินมัวหานฉายแววมั่นใจใน
ชัยชนะวาบหนึ่ง

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะตัดสินใจไปเยือนจวนแม่ทัพ
ด้วยตนเอง อาศัยข้ออ้างมาเยี่ยมเส้นม่านชู เพื่อหยั่งเชิงท่าที
ของเส้นเงินกวาง

ตอนที่จวินมั่วหามาถึงจวนแม่ทัพ เส้นเงินกงนั้นเพิ่งกลับถึงจวน ขณะนี้กำลังสนทนากับหลินชืออยู่

เขาขมวดคิ้วเอ่ยว่า “เกิดเรื่องใหญ่กับม่านชูถึงเพียงนี้ เหตุใดเจ้าถึงไม่บอกข้า”

หลินชือตอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ท่านแม่ทัพ งานราชการทางใต้ของท่านสำคัญยิ่ง เดิมทีข้าก็คิดจะบอก แต่หลังม่านชูพิน หมอเทวดาไปก็ยืนยันว่าไม่มีอันตราย ข้าจึงไม่อยากให้ท่านเป็นห่วง”

เส้นเงินกงเข้าใจเจตนาดีของภรรยา เพราะหากเขากลับกลางคัน ฮ่องเต๋หย่งอันยอมต้องทรงระแวง จึงกล่าวว่า “โชคดีที่มีหมอเทวดาไปอยู่ ข้าจะสั่งให้คนเตรียมของกำนัลแล้วไปขอบคุณเขาด้วยตนเอง”

หลินชือพยักหน้า “นั่นเป็นสิ่งที่ควรทำอยู่แล้ว เพียงแต่ท่านแม่ทัพ ยังมีอีกเรื่องหนึ่ง ม่านชูบอกกับข้าว่า นางตระหนักได้แล้วว่าตนไม่เหมาะกับองค์ชายเจ็ด และตัดสินใจว่าจะไม่แต่งงานกับเขาเจ้าคะ”

“จริงหรือ”

เส้นเงินกงถอนหายใจยาวด้วยความโล่งอก

ฮ่องเต๋หย่งอันมีโอรสทั้งหมดสิบพระองค์ หลังรัชทายาทเสียดชีวิต ไม่นับองค์ชายสิบที่ยังเป็นทารกและองค์ชายห้าที่ขาดพิการ องค์ชายที่เหลืออีกเจ็ดพระองค์ต่างหมายตาตำแหน่งนั้น

ภายนอกอาจดูเหมือนพี่น้องรักใคร่กลมเกลียว แต่ในราชวงศ์ เมื่อหมายตาบัลลังก์แล้ว จะมีมิตรแท้เหลืออยู่กี่คนกัน

เส้นเงินกงมองสถานการณ์ออกชัดเจน จึงไม่ต้องการให้บุตรสาวแต่งงานเข้าสู่ราชวงศ์ ไปย่ำโคลนในน้ำขุ่นนั้น

ยิ่งไปกว่านั้น ฮ่องเต๋หย่งอันแม้ทรงไว้วางใจเขา แต่ก็ทรงระแวงอยู่ลึกๆ หากมันซู่แต่งงานกับองค์ชายเจ็ด ย่อมถูกมองว่าจวนแม่ทัพยืนอยู่ฝั่งองค์ชายเจ็ดโดยปริยาย

เมื่อได้ยินว่าบุตรสาวเปลี่ยนใจ เส้นเงินกงจึงดีใจยิ่งนัก

และในขณะนั้นเอง บ่าวรับใช้ก็เข้ามารายงานว่าองค์ชายเจ็ดมา

บทที่ 5 องค์ชายเจ็ดโปรดสำรวจด้วย

หลินซื่อมองแม่ทัพเส้นด้วยสีหน้ากังวลเล็กน้อย “ท่านแม่ทัพควรทำอะไรดีเจ้าคะ”

“ก็ดี ข้าจะได้พูดกับองค์ชายเจ็ดให้รู้เรื่องเสียที”

เส้นเงินกงวงเชื่อมั่นว่าตนมองคนไม่พลาด องค์ชายเจ็ดผู้นี้แม้จะเป็นบุรุษชั้นยอด อนาคตไกล ทว่าหากมันชูแต่งกับคนที่ก้าวเข้าไปพัวพันกับการชิงบัลลังก์ ย่อมต้องถูกดึงเข้าไปในวังวนแห่งความขัดแย้งเหล่านั้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ไม่ต้องกล่าวถึงว่าการแย่งชิงตำแหน่งจะนองไปด้วยโลหิตเพียงใด แต่คิดว่าหากพ่ายแพ้ ก็ย่อมลากมันชูลงสู่หายนะไปด้วย เส้นเงินกงวงจึงไม่อาจยอมรับได้

แม้เส้นเงินกงวงจะดูเป็นคนหยาบกร้าน แต่ในเรื่องใหญ่กลับรอบคอบยิ่งนัก

เขาคัดค้านการแต่งงานครั้งนี้มาโดยตลอด และเหตุผลสำคัญที่สุดก็คือ เขาเชื่อมาตลอดว่าเหตุที่องค์ชายเจ็ดต้องการแต่งงานกับม่านชู เป็นเพราะหมายตาอำนาจของจวนแม่ทัพ

ในสถานการณ์เช่นนี้ ยิ่งไม่อาจยกบุตรสาวให้เขาได้โดยเด็ดขาด

โชคดียี่สิบเจ็ดวันนี้ม่านชูเปลี่ยนใจแล้ว

เส้นเงินกวทงทั้งโล่งใจและปลื้มปิติที่บุตรสาวหัวแก้ว-หัวแหวนรู้จักคิดได้เสียที ก่อนจะก้าวไปยังโถงรับรองด้านนอก ด้วยท่าทีสงบบิ่ง

จวินมั่วหานแสดงสีหน้าห่วงใย เอ่ยว่า “แม่ทัพเส้น ข้ามมาเยี่ยมคุณหนูสาม นางปลอดภัยดีแล้วใช่ไหม”

“ลูกสาวข้าไม่เป็นอะไรแล้วขอรับ”

“เช่นนั้นนาง...” จวินมั่วหานเอ่ยได้เพียงครึ่งประโยค ก่อนจะหยุดพูดพลางมองเส้นเงินกวทงอย่างลังเล

เส้นเงินกวทงถามกลับเสียงเรียบเฉย “องค์ชายเจ็ดยังมีฐานะอื่นอีกหรือไม่”

มือของจวินมั่วห่านที่อยู่ใต้แขนเสื้อกำแน่น ดวงตาฉาย
แววเก็บงำ ทว่าท่าที่ภายนอกกลับดูจริงจังยิ่งนัก

“แม่ทัพเส้น ข้ากับคุณหนูสามต่างมีใจให้กัน หวังว่าท่าน
กับฮูหยินจะเมตตาเราสองคน”

เส้นเงินกวงยกถ้วยชาขึ้น ก่อนจะวางลงบนโต๊ะเสียงดัง
เคลรสนั่นไหวไปตามแรงอารมณ์

“มานซุของข้าหาได้มีใจให้ท่าน องค์ชายเจ็ด ท่านโปรด
สำรวจด้วย อย่าทำลายชื่อเสียงของลูกสาวข้าเช่นนี้!”

เปลือกตาของจวินมั่วห่านกระตุก “แม่ทัพเส้น เหตุใด
ท่านถึงเผด็จการเช่นนี้ หรือว่าท่านไม่หวังชีวิตของคุณหนูสาม
เลยหรือ”

เมื่อได้ยินคำพูดนี้ เส้นเงินกวงก็ยิ่งเดือดดาล

ที่บุตรสาวของข้าคิดสั้นเช่นนี้นั้นมันก็เพราะใครกันเล่า
ก็เพราะเจ้าไม่ใช่หรือ

ทว่าด้วยเห็นแก่ว่าอีกฝ่ายเป็นองค์ชาย เส้นเงินกวงจึง
ฝืนกดความคิดอยากลงมือ สูดลมหายใจเข้าลึกแล้วเอ่ย